

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Martinem Kopou ve věci

žalobkyně: **S. S.**

X

zastoupena Mgr. Václavem Voříškem, advokátem

Pod Kaštany 245/10, Praha 6 – Dejvice

proti

žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**

Tomáše Bati 21, 761 90 Zlín

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 8. 2020, č. j. KUŽL-51017/2020,

takto:

I. Žaloba *se zamítá*.

II. Žalobkyně *nemá právo* na náhradu nákladů řízení.

III. Žalovanému *se nepřiznává* na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Podstata věci

1. Správní orgány shledaly žalobkyni vinnou ze spáchání několika přestupků provozovatele vozidla. Podle žalobkyně se správní orgány dopustily procesních a hmotněprávních pochybení. Při tomto posouzení soud vázal právní názor Nejvyššího správního soudu, který jeho předchozí rozsudek zrušil rozsudkem ze dne 25. 9. 2023, č. j. 8 As 79/2020-30.

II. Skutkové okolnosti a rozhodnutí správních orgánů

2. Automatizované silniční rychloměry na různých místech ve Zlíně postupně čtyřikrát změřily vozidlo žalobkyně: dne 19. 7. 2018 v 1:59 hodin, dne 25. 7. 2018 v 23:34 hodin, dne 2. 8. 2018 v 19:57 hodin a dne 5. 8. 2018 v 21:56 hodin. Ve všech případech překročilo

nejvyšší povolenou rychlost. Po neúspěšné snaze zjistit totožnost řidiče vozidla Magistrát města Zlín („magistrát“) vydáním příkazu ze dne 9. 5. 2019 zahájil řízení o přestupku se žalobkyní coby provozovatelem vozidla.

3. Proti příkazu zaslal e-mailem odpor Mgr. P. K. V odporu uvedl, že žalobkyni zastupuje společnost *Pomáháme a chráníme, s.r.o.* Tuto společnost zastupuje jednatel, kterým je spolek X. Jednajícím členem spolku byl Mgr. P. K. Magistrát zapochyboval, zda odpor podala způsobilá osoba. I poté, co žalobkyně podání dvakrát doplnila, mu nebylo zřejmé, koho žalobkyně zmocnila k zastupování ve správním řízení. Dne 25. 6. 2019 tedy magistrát označil příkaz doložkou právní moci ke dni 24. 5. 2019. Spis ale po půl roce z procesní opatrnosti postoupil žalovanému jako odvolacímu orgánu k posouzení důvodnosti případného přezkumu. Dne 21. 4. 2020 žalovaný podnět ve věci příkazu přezkoumal. Došel k závěru, že Mgr. P. K. odpor podal v době platnosti a účinnosti plné moci. Příkaz nemohl nabýt právní moci. Nic tedy nebránilo tomu, aby magistrát pokračoval v řízení. Žalovaný pouze upozornil na to, že plná moc již není účinná. Její strany si smluvily zánik zástupčího oprávnění po uplynutí jednoho roku od spáchání přestupku.
4. Magistrát dne 20. 4. 2020 žalobkyni vyrozuměl o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí. S ohledem na probíhající pandemii jí zaslal i kopii správního spisu. Informoval ji, že se k podkladům může vyjádřit také písemnou formou. Dne 4. 5. 2020 zaslal Mgr. P. K. magistrátu oznámení o převzetí zmocnění a požádal o nařízení ústního jednání. Odkazoval se na to, že magistrát už předtím ústní jednání nařídil. Dne 21. 10. 2019 totiž magistrát žalobkyni na ústní jednání předvolal. Tři dny poté ho však zrušil s odůvodněním, že předvolání zaslal omylem kvůli technické chybě. Mgr. P. K. dále v žádosti o nařízení ústního jednání argumentoval, že žalobkyně má zájem na tom se osobně zúčastnit provádění dokazování a vyjadřovat se ke každému prováděnému důkazu. Rozporuje totiž, že by se přestupku dopustila. Mgr. P. K. jménem žalobkyně dále žádal, aby se jednání konalo veřejně z důvodu kontroly procesu a garance jeho spravedlnosti. Plnou moc k zastupování žalobkyně nedodal, ale slíbil, že ji žalobkyně zašle poštou.
5. Dne 7. 5. 2020 vydal magistrát rozhodnutí č. j. MMZL 058466/2020 („rozhodnutí magistrátu“). Shledal žalobkyni vinnou ze spáchání čtyř přestupků podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. Jako provozovatel motorového vozidla v rozporu s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistila, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. Za dané přestupky magistrát uložil žalobkyni pokutu ve výši 4.800 Kč. Učinil tak na základě § 125c odst. 5 písm. f) a § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu ve vazbě na § 35 písm. b), § 41 a § 46 zákona o odpovědnosti za přestupky.
6. V odůvodnění rozhodnutí magistrát uvedl, že požadavek na konání ústního jednání shledal nedůvodným. Se žádostí o jeho nařízení se vypořádal v textu samostatného usnesení. Slíbil, že toto usnesení žalobkyni následně doručí. Ke dni vydání rozhodnutí navíc nedisponoval platnou plnou mocí, z níž by bylo zřejmé a prokazatelné, že žalobkyně zmocnila k zastupování v řízení jinou osobu. Dále argumentoval tím, že se žalobkyně seznámila s jeho závěry ohledně posouzení důkazů ve vydaném příkazu. Od tohoto posouzení se během správního řízení nijak neodchýlil. Žalobkyni zaslal celý správní spis. Mohla se tedy řádně obeznámit se všemi důkazními materiály. S ohledem na opatření přijatá v souvislosti s pandemií nenařizoval ústní jednání. Žalobkyni poučil, že se k podkladům pro rozhodnutí může vyjádřit písemnou formou. Této možnosti nevyužila. V žádosti ze dne 5. 5. 2020 Mgr. P. K. pouze požádal o nařízení ústního jednání. Žádost odůvodnil tím, že magistrát již učinil

úvahu o nezbytnosti konání ústního jednání, neboť ho už jednou nařídil. Magistrát ústní jednání sice nařídil, ale pouze kvůli technické chybě. O tom žalobkyni obratem vyrozuměl.

7. Spáchané přestupky magistrát hodnotil jako vážné. Řidiči by za ně uložil nejen pokutu, ale rovněž by mu připsal body do bodového hodnocení řidičů. Za tři ze čtyř přestupků by se navíc zjištěnému řidiči v případě recidivy přestupku v období jednoho roku ukládal též zákaz činnosti v délce trvání od jednoho do šesti měsíců. To samo o sobě koresponduje se společenskou závažností spáchaných přestupků. Za přitěžující okolnost magistrát považoval skutečnost, že se jednalo o přestupky stejné skutkové podstaty, jejichž spáchání žalobkyně umožnila. Pokud by uložil správní trest ve spodní polovině zákonného rozpětí, bylo by to nespravedlivé. Závažnost přestupků magistrát dále spatřoval v tom, že při zvýšené rychlosti nemůže řidič dostatečně reagovat na náhlé změny na vozovce. Ke spáchání přestupků navíc došlo v krajském městě na velmi frekventovaných pozemních komunikacích. Na těchto místech se nachází křižovatky, chodníky pro pěší, přechody pro chodce i zastávky hromadné dopravy. Je zde zvýšené riziko dopravních nehod. Ty mohou vést ke hmotným škodám i ke zranění osob. Přestože k přestupkům došlo ve večerních a nočních hodinách, v letních měsících je zde vysoká frekvence účastníků silničního provozu.
8. Žalobkyně proti rozhodnutí magistrátu podala blanketní odvolání prostřednictvím svého zástupce Mgr. P. K. Dne 15. 6. 2020 zástupce dodal plnou moc k jejímu zastupování. Dne 24. 6. 2020 magistrát žalobkyni předvolal k ústnímu jednání. V předvolání uvedl, že se žalobkyně vede řízení o přestupcích a že reaguje na její žádost ze dne 5. 5. 2020 o konání ústního jednání. Dne 9. 7. 2020 zaslala žalobkyně žádost o vyjádření k procesnímu stavu řízení, neboť ve věci již magistrát vydal rozhodnutí, které je překážkou v pokračování řízení. Magistrát se k dané žádosti nevyjádřil. Dne 20. 7. 2020 se konalo ústní jednání v nepřítomnosti žalobkyně. Žalobkyně se nedostavila a nezaslala omluvu.
9. Dne 26. 8. 2020 vydal žalovaný rozhodnutí č. j. KUZL-51017/2020 („rozhodnutí žalovaného“). Potvrdil rozhodnutí magistrátu a zamítl odvolání žalobkyně. K nařízení jednání po vydání rozhodnutí žalovaný uvedl, že podle § 86 odst. 2 správního řádu může správní orgán I. stupně doplnit dokazování na základě obsahu podaného odvolání nebo na základě vyjádření ostatních účastníků řízení. Magistrát postupoval sice netradičně, ale zcela v souladu a ve smyslu právní úpravy. Účelem přestupkového řízení je zjistit bez důvodných pochybností skutkový stav, který svědčí o vině či nevině obviněného, a umožnit mu účinně se proti obvinění bránit. Nařízením ústního jednání, byť podle § 86 odst. 2 správního řádu, správní orgán těmto požadavkům dostál.
10. O přenášení dokazování do odvolacího řízení nemůže být řeč. Podklady pro rozhodnutí tvořily výhradně listinné důkazy. Magistrát umožnil žalobkyni, aby se s důkazy seznámila a vyjádřila se k nim. Této možnosti nevyužila. Žádost o nařízení ústního jednání podal Mgr. P. K. v době, kdy k tomu neměl oprávnění. Magistrát se rozhodl provést ústní jednání ve vazbě na průběh správního řízení, aby v maximální míře naplnil práva žalobkyně a dal jí možnost, byť po podání odvolání, se k věci dodatečně vyjádřit. Vyhovění návrhu Mgr. P. K. bylo vstřícným krokem magistrátu vůči žalobkyni. Žalobkyně však této vstřícnosti nevyužila. K ústnímu jednání se bez omluvy nedostavila. Navíc ani neuvedla, v čem ji postup magistrátu poškodil. Výše pokuty byla zcela adekvátní. K přestupkům došlo ve velmi frekventované lokalitě, takže riziko kolize s ostatními účastníky silničního provozu bylo vysoké. Magistrát uložil správní trest za čtyři přestupková jednání, o kterých se vedlo společné řízení.

11. Rozhodnutí žalovaného soud zrušil svým rozsudkem dne 30. 3. 2022, č. j. 41 A 64/2020-52. Dospěl k závěru, že magistrát pochybil, pokud nařídil ústní jednání až po vydání rozhodnutí. Nešlo o doplnění řízení podle § 86 odst. 2 správního řádu, jak tvrdil žalovaný, který se tak snažil napravit procesní pochybení magistrátu. Magistrát totiž v předvolání uvedl, že ústní jednání nařizuje na základě § 80 téhož zákona a že reaguje na žádost žalobkyně o nařízení ústního jednání ze dne 5. 5. 2020. Podle soudu měl magistrát po obdržení žádosti o nařízení ústního jednání vyzvat žalobkyni k doplnění plné moci udělené P. K. a následně ústní jednání buď konat, nebo vydat usnesení o zamítnutí návrhu podle § 80 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky. Smyslem ústního jednání totiž je, aby se obviněný mohl vyjádřit k obvinění a k prováděným důkazům. Nedává proto smysl, aby se tak dělo až po vydání rozhodnutí.
12. Soud dále shledal, že magistrát pochybil, pokud hodnotil závažnost přestupku optikou sankcí pro případně zjištěného konkrétního řidiče a s ohledem na místo jejich spáchání. Tím spolu se žalovaným obešel institut odpovědnosti provozovatele vozidla. Ta je vůči odpovědnosti řidiče sekundární a také objektivní. Vzniká tedy ve vazbě na porušení dopravních předpisů řidičem vozidla daného provozovatele a na závažnost přestupku nemá vliv, v jaké míře řidič dopravní předpisy v konkrétním případě porušil.
13. Rozsudek zdejšího soudu však zrušil Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 25. 9. 2023, č. j. 8 As 79/2022-30 („zrušující rozsudek NSS“). Dospěl k závěru, že krajský soud podstatnou část argumentace obsažené ve vyjádření k žalobě v rozsudku nijak nerekapituloval a ani ji nezohlednil v odůvodnění. Tím zatížil svůj rozsudek vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů. Dále konstatoval, že na závažnost přestupku provozovatele vozidla může mít vliv, v jaké míře řidič dopravní předpisy v konkrétním případě porušil. I v tomto řízení mají správní orgány hodnotit okolnosti spáchání přestupku, které se netýkají přímo osoby přestupce. Kromě míry překročení rychlosti se v konkrétním případě může jednat například o polohu, vytíženost či frekvenci provozu pozemní komunikace, kde pachatel přestupek spáchal.
14. To obdobně platí i při ukládání správního trestu provozovateli vozidla. Správní orgány mohou v rámci správního uvážení přihlížet k míře porušení povinností řidiče a pravidla silničního provozu na pozemních komunikacích. V souladu s § 37 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky se totiž při určení druhu správního trestu a jeho výměry přihlédne zejména k povaze a závažnosti přestupku. Podle Nejvyššího správního soudu tak zdejší soud pochybil, pokud magistrátu vytkl, že při ukládání správního trestu zohledňoval, jaký správní trest by dostal řidič vozidla, jestliže by byl pachatelem téhož přestupku. Nesprávný je taktéž závěr, že na závažnost přestupku provozovatele vozidla nemůže mít vliv, v jaké míře řidič vozidla dopravní předpisy v konkrétním případě porušil. Z prvostupňového rozhodnutí je přitom patrné, že tyto okolnosti magistrát zohledňoval zejména při posuzování, jakou výši správního trestu pokuty žalobkyni uloží.

III. Žaloba

15. V žalobě žalobkyně vznáší několik námitek. Žalobkyně výslovně navrhla konání ústního jednání a magistrát usnesením tento návrh nezamítl. Ústní jednání konal, ale až po vydání rozhodnutí. Magistrát vydal rozhodnutí, aby účelově přerušil běh prekluzivní doby. Neexistuje jiné racionální vysvětlení pro to, aby konal jednání až po vydání rozhodnutí. Ze strany magistrátu se jedná o zneužití práva. K zániku odpovědnosti za přestupek tak došlo k 15. 5. 2020, tj. jeden rok od doručení příkazu, kterým magistrát zahájil přestupkové řízení.

16. Žalobkyně dále namítá, že ji magistrát vyzval k seznámení se s podklady pro rozhodnutí v době nouzového stavu, kdy platilo omezení volného pohybu osob. Žalobkyně se nemohla dostavit k magistrátu, ani ke svému zástupci. Nemohla se se svým zástupcem dohodnout. Magistrát výzvu k seznámení se s podklady pro rozhodnutí a vyjádření se k nim nemyslel vážně. Podporuje to účelovost rozhodnutí magistrátu. Zároveň se jedná o procesní vadu. Žalobkyně nemohla realizovat svá procesní práva před vydáním rozhodnutí.
17. Žalobkyně rovněž namítá nezákonnost uložené sankce. Magistrát nehodnotil individuální závažnost přestupku, ale typovou závažnost přestupku. Výslovně uvedl, že ji hodnotí jako vysokou, neboť řidičům za týž přestupek hrozí též body a zákaz řízení. Typovou závažnost přestupku však již zhodnotil zákonodárce v sankčním rozmezí. Pokud magistrát opětovně hodnotil typovou závažnost přestupku, nadto zjevně v neprospěch žalobkyně, porušil zásadu zákazu dvojího přičítání. Magistrát navíc jako přitěžující okolnost hodnotil, že se jedná o přestupky téže skutkové podstaty. Žalobkyně akceptuje jako přitěžující okolnost, že se dopustila více přestupků. Jako přitěžující okolnost naopak neakceptuje, že přestupky jsou téže skutkové podstaty.
18. Žalobkyně dále namítá, že ke změření rychlosti došlo v rozporu s právními předpisy. Důkaz takto získaný nelze užít k dokazování. Obecní policie nezveřejnila informaci o zřízení stálého automatizovaného systému měření rychlosti. Magistrát opomenul doložit, zda obecní policie vhodným způsobem uveřejnila informaci o zřízení údajného automatu, tedy případně stálého technického systému, jak jí to ukládá § 24b odst. 2 zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii („zákon o obecní policii“). Žalobkyně odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 29. 4. 2019, č. j. 44 A 33/2018-31. Podle něj je nutné, aby správní spis obsahoval podklady, ze kterých vyplývá, že obecní policie informovala veřejnost vhodným způsobem o pořizování záznamů podle § 24b odst. 2 zákona o obecní policii. Případně by mělo být možné tuto informaci zjistit z veřejných zdrojů, jako jsou například webové stránky obce, kraje či obecní policie.

IV. Vyjádření žalovaného

19. Žalovaný nesouhlasí, že došlo k prekluzi přestupků ke dni 15. 5. 2020. Žalobkyně se opírá o skutečnost, že magistrát konal ústní jednání až po vydání rozhodnutí ve věci dne 7. 5. 2020. Cílem správního řízení je zjistit skutkový stav tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti. Z prvostupňového spisu je evidentní, že se žalobkyně snažila udělat vše pro to, aby práci správního orgánu ztížila až na samou hranici zneužití práva. Oprávnění P. K. jednat jejím jménem bylo natolik komplikované, že vedlo k výraznému ztížení správního řízení. Žalobkyně byla pasivní, kromě podání odporu bez odůvodnění.
20. Žádost žalobkyně o nařízení ústního jednání byla reakcí na vyrozumění magistrátu o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí. Požádala o nařízení jednání během nouzového stavu, těsně před uplynutím prekluzivní doby. Svou žádost věcně neodůvodnila. Měla všechny podklady pro rozhodnutí k dispozici. Magistrát jí zaslal kopii spisového materiálu. K podkladům pro rozhodnutí se nevyjádřila. Účelem žádosti o nařízení ústního jednání nebyly zákonem aprobované cíle. Jednalo se o zdržovací taktiku. Chtěla dosáhnout prekluze přestupku. Magistrát měl dostatek důkazů, aby ve věci rozhodl, aniž by nařídil ústní jednání. Neobstojí argument, že vydání rozhodnutí magistrátu nelze přiznat účinky přerušení prekluzivní doby jen proto, že se správní orgán před jeho vydáním nevypořádal s návrhem na nařízení ústního jednání. Rozhodnutí magistrátu by nevyvolalo právní účinky

jen v případě jeho nedoručení. Pohnutky magistrátu k vydání rozhodnutí jsou zcela nepodstatné.

21. Odvolání žalobkyně bylo blanketní. Magistrát nejprve pokládal návrh žalobkyně na nařízení ústního jednání za nedůvodný. Svůj postoj změnil až po podání blanketního odvolání. Ve vazbě na průběh správního řízení považoval za vhodné provést ústní jednání proto, aby naplnil práva žalobkyně a dal jí možnost se k věci dostatečně vyjádřit. Žalobkyně této šance nevyužila. Ostatně ani v žalobě žalobkyně neuvádí, v čem byla na svých právech poškozena tím, že se ústní jednání uskutečnilo.
22. Magistrát i žalovaný hodnotili individuální závažnost přestupků. Správní trest žalobkyni magistrát uložil za čtyři přestupková jednání, která projednal ve společném řízení. Shoda skutkové podstaty svědčí o tom, že žalobkyně, či osoby, kterým své vozidlo půjčuje, mají evidentně zálibu v rychlé jízdě. To závažnost přestupkového jednání zvyšuje.
23. Obecní policie zveřejnila zřízení stálého automatizovaného systému. Vyplývá to z webových stránek městské policie Zlín (www.mpzlin.cz). Žalovaný k vyjádření k žalobě přiložil snapshot (stav paměťového média v určitém časovém okamžiku) těchto webových stránek, z něhož je zřejmé, že byly na těchto stránkách veřejně dostupné údaje o stálých měřicích rychlosti.

V. Vyjádření žalobkyně k věci po zrušujícím rozsudku NSS

24. Žalobkyně namítá, že není přípustné, aby žalovaný přicházel s novými důvody rozhodnutí až v řízení o žalobě. Shledal-li žalovaný nějaký postup žalobce účelovým, nebo dokonce právo zneužívajícím, pak měl prostor ve svém rozhodnutí takovou úvahu pojmout a označit ji za důvod svého rozhodnutí. To se nestalo a nyní již takový prostor nemá.
25. Žalovaný tvrdí, že netradiční postup magistrátu vyvolal tehdejší zmocněnec žalobkyně svými obstrukčními praktikami. Tak tomu ovšem nebylo. Jediný, kdo ve věci obstruoval, byl magistrát. K argumentu žalovaného, že důvodem pro nezákonný postup ohledně nařízení ústního jednání byla blížící se prekluze, nelze než říci, že jde o doznání účelovosti postupu magistrátu. Žalobkyně na výzvu k seznámení s podklady logicky reagovala návrhem na ústní jednání, protože ho magistrát původně nařídil. Pokud podle něj bylo původně účelné, nebyl důvod, aby toto své stanovisko přehodnocoval. Zrušující rozsudek NSS neoznačil úvahu soudu ohledně nekonání jednání za vadnou, pouze mu vytkl, že nevypořádal argumentaci žalovaného o obstrukčních praktikách a zneužití práva. Jde tedy o vadu v dalším řízení napravitelnou, aniž by musel být měněn původní výrok rozhodnutí. Žalobkyně navrhuje argumenty žalovaného vypořádat tím, že nejsou v jeho vlastním rozhodnutí a žalovaný nemůže přednášet nové důvody rozhodnutí teprve před soudem.
26. Žalobkyně dodává, že ob stojí část původního právního názoru krajského soudu, pokud jde o úvahu o správním trestu. Nejvyšší správní soud výslovně uvedl, že je třeba přisvědčit krajskému soudu v tom, že magistrát neměl závažnost přestupků žalobkyně posuzovat optikou sankcí pro případ zjištěného řidiče vozidla, které nepřipadají v úvahu jako správní trest pro provozovatele vozidla. Konkrétně šlo o tvrzení magistrátu, že by za uvedené přestupky byla řidiči nejen uložena pokuta, ale i body do bodového hodnocení řidičů a v případě recidivy v průběhu jednoho roku také trest zákazu činnosti. I podle zrušujícího rozsudku NSS je tedy výrok o správním trestu vadný.

VI. Jednání ve věci

27. Dne 20. 12. 2023 proběhlo u soudu jednání. Zúčastnila se ho zástupkyně žalovaného. Žalobkyně se omluvila. Ve svém vyjádření ke zrušujícímu rozsudku NSS uvedla, že ji její zástupce informoval, že se jednání nezúčastní a údajně soudu zaslal výpověď plné moci. Soud ovšem od zástupce žalobkyně žádnou písemnost v tomto směru (ani ve směru omluvy z jednání) neobdržel. Proto soud nadále vycházel z toho, že daný zástupce žalobkyně v této věci zastupuje. Jednání každopádně proběhlo v její nepřítomnosti i nepřítomnosti jejího zástupce.
28. Soud při jednání provedl k důkazu snapshoty z webových stránek Městské policie Zlín v jejich podobě ke dni 30. 7. 2017, které v řízení předložil žalovaný, a které se týkají zveřejnění informací o měření rychlosti vozidel ve Zlíně (1) dopravně-bezpečnostním kamerovým informačním systémem a (2) silničním rychloměrem *UnicamLIDARS*. Plyne z něj zveřejnění informace o měření rychlosti prvním uvedeným způsobem (a) v oblasti *Jižní Svahy* na ulicích *K Pasekám – Okružní* (označeno číslem 5), kde mělo dojít k prvnímu a čtvrtému přestupku, a (b) v oblasti *Prštné* na tř. *Tomáše Bati* (označeno číslem 1), kde mělo dojít ke druhému a třetímu přestupku. Další důkazy soud neprováděl.
29. Po vyjádření zástupkyně žalovaného k provedenému důkazu, jejímu konečnému návrhu a krátkém přerušení soud vyhlásil tento rozsudek.

VII. Hodnocení věci soudem

30. Žaloba *není důvodná*.
31. Žalobkyně v podání uvedla několik námitek, soud se s nimi nyní postupně vypořádá.

a. Procesní pochybení magistrátu

32. Žalobkyně namítá, že výzva magistrátu k seznámení se s podklady pro rozhodnutí nebyla vážně míněná a že neměla možnost realizovat svá procesní práva. Sud tuto námitku shledal nedůvodnou. Z vyrozumění o možnosti seznámit se s podklady pro rozhodnutí vyplývá, že magistrát zaslal žalobkyni kopii celého správního spisu k nahlédnutí. Zároveň uvedl, že žalobkyně má možnost vyjádřit se písemně. Žalobkyni nic nebránilo, aby kontaktovala svého právního zástupce, spis mu zaslala a domluvila se s ním na dalším procesním postupu. Její pasivitu nelze přičítat k tíži magistrátu.
33. Žalobkyně dále namítá, že magistrát pochybil, pokud nařídil ústní jednání až po vydání rozhodnutí. Soud došel k závěru, že magistrát v tomto případě skutečně pochybil. Ve svém rozhodnutí magistrát uvedl, že žádost žalobkyně o ústní jednání ze dne 5. 5. 2020 shledal nedůvodnou a přislíbil zaslání samostatného usnesení. Zároveň ale uvedl, že neměl k dispozici plnou moc, která by Mgr. P. K. opravňovala k zastupování žalobkyně. *Usnesení o nedůvodnosti ústního jednání magistrát nevydal*. Ze spisu vyplývá, že plnou moc v dané době skutečně k dispozici neměl. Magistrát ale po vydání rozhodnutí nařídil ústní jednání s odkazem na žádost ze dne 5. 5. 2020, neboť mezitím Mgr. P. K. zaslal plnou moc v rámci doplnění odvolání proti rozhodnutí magistrátu.
34. Jak uvedl žalovaný, je možné, aby správní orgán doplnil řízení podle § 86 odst. 2 správního řádu. O tento postup v tomto případě ale nešlo. A magistrát to v předvolání ani netvrdil. Naopak v něm uvádí, že se žalobkyní vede řízení podle § 78 zákona o odpovědnosti za

přestupky a nařizuje ústní jednání na základě § 80 téhož zákona. V předvolání dále uvádí, že reaguje na žádost žalobkyně o nařízení ústního jednání ze dne 5. 5. 2020. V odůvodnění předvolání se pak lze dočíst, že se magistrát rozhodl provést ústní jednání před předáním spisu žalovanému, aby v maximální míře naplnil práva žalobkyně a dal jí tak možnost, být po podání odvolání, se k dané věci dostatečně vyjádřit. Z tohoto odůvodnění nelze dovodit, že magistrát jednal na základě § 86 odst. 2 správního řádu. Z jeho postupu spíše vyplývá, že se snažil napravit své předchozí procesní pochybení. A další pochybení, kterého se v této snaze magistrát dopustil, se následně žalovaný snažil zakrýt odkazem na § 86 odst. 2 správního řádu. S tvrzením žalovaného, že se jednalo o vstřícný krok ze strany magistrátu, tedy nelze souhlasit.

35. Soud se v návaznosti na zrušující rozsudek NSS zabýval otázkou, zda žádost o nařízení jednání nebyla pouhou obstrukcí ze strany žalobkyně, resp. jejího zmocněnce.
36. Podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne ze dne 27. 5. 2010, č. j. 1 As 70/2008-74, je zapotřebí uplatňovat zákaz zneužití práva nanejvýš restriktivně. Aby bylo možné jednání účastníka řízení vyhodnotit jako obstrukční, musí být zřejmé, že mělo zcela nelegitimní účel. Příkladem může být znemožnění rozhodnutí o přestupku v rámci prekluzivní lhůty či zahlcení správního orgánu (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 5. 2023, č. j. 5 As 69/2022-17).
37. V nyní posuzované věci jde podle soudu o hraniční případ, avšak o obstrukční jednání (v případě podání žádosti o nařízení ústního jednání) nejde. Zmocněnec žalobkyně ztěžoval postup správního řízení – zejména komplikovaným zmocněním a podáním blanketního odporu proti příkazu i odvolání. Nelze však přijmout premisu, že každé jednání zmocněnce známého obstrukčními praktikami je obstrukční. Zdejší soud obecně sleduje s obavami, pokud se až příliš často hraje „kartou obstrukce“, ač řešení dotčené situace stále nabízí příslušná procesní úprava. Může to vést k vyprázdnění procesních práv obviněných v přestupkovém řízení. Závěr o obstrukci by měl být vyhrazen jen pro ty nejexcesivnější a zjevné případy. Tento případ mezi ně nepatří.
38. Smyslem konání ústního jednání je, aby se obviněný mohl vyjádřit k obvinění a prováděným důkazům a případně doplnil důkazy pro účely rozhodnutí. Jde o garantované minimální právo obviněného z přestupku. Je však na správním orgánu, zda ústní jednání nařídí, nebo nikoliv. Magistrát měl v souladu s § 37 odst. 3 správního řádu po obdržení žádosti o nařízení ústního jednání vyzvat žalobkyni k doplnění podání o plnou moc udělenou Mgr. P. K. Následně měl buď ústní jednání konat, pokud by zhodnotil, že je jeho konání důvodné, nebo vydat usnesení o zamítnutí návrhu podle § 80 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky. Magistrát nemohl své procesní pochybení napravit tím, že nařídil ústní jednání poté, co už ve věci rozhodl.
39. Podle zdejšího soudu není v této věci přiléhavý ani odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 1. 2021, č. j. 2 As 212/2020-26 (věc *AXIMA*). V ní byla žádost o nařízení ústního jednání doručena v den vydání správního rozhodnutí, přestože se účastníku řízení dostalo poučení o právu žádat nařízení ústního jednání již o několik měsíců dříve. V nyní posuzované věci magistrát žalobkyni zaslal kopii správního spisu dne 21. 4. 2020. Žádost o nařízení ústního jednání žalobkyně podala dne 5. 5. 2020. Z uvedeného nelze usuzovat na žádnou „vyčkávací taktiku“, při níž účastník řízení o ústní jednání požádá co nejpozději to jde. Sám magistrát rozhodoval na poslední chvíli. Blížící se konec prekluzivní lhůty si

přivodil sám. Nelze proto říct, že by ze strany žalobkyně, resp. jejího právního zástupce šlo o jednání, které na první pohled sleduje nelegitimní cíl.

40. Soud se nicméně musel vypořádat i s otázkou, zda pochybení magistrátu fakticky zasáhlo do práv žalobkyně. Žalovaný ve vyjádření k žalobě namítá, že není zjevně, v čem měla spočívat újma žalobkyně. Této otázce by se soud musel věnovat tak jako tak, proto nesejde na tom, že to žalovaný uvedl až ve vyjádření k žalobě. Soud dospěl k závěru, že kritizované pochybení magistrátu nevedlo k nezákonnému porušení práv žalobkyně.
41. Jak již soud uvedl výše, smysl ústního jednání spočívá v možnosti obviněného vyjádřit se k obvinění a prováděným důkazům a případně doplnit důkazy pro účely rozhodnutí. V nyní posuzovaném případě měla žalobkyně nepochybně možnost se ke všem podkladům a důkazům vyjádřit. Kvůli pandemické situaci a s ní souvisejícím omezením magistrát žalobkyni zaslal kopii celého spisu. Takový postup není standardní, a žalobkyni proto dal pohodlnou možnost se seznámit se všemi podklady i důkazy. Žalobkyně měla i dostatečně dlouhou dobu (od zaslání kopie spisu dne 21. 4. 2020 až do 7. 5. 2020, kdy magistrát vydal rozhodnutí) reagovat na celý obsah spisu. Magistrát ji informoval, že může reagovat písemně.
42. Soud na tomto místě musí zdůraznit, že žalobkyně po celou dobu řízení (prvostupňového a následně odvolacího) zůstala zcela pasivní. Takový přístup s následným podáním komplexní žaloby, není podle rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu legitimním způsobem obhajoby (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2019, č. j. 10 As 36/2019-33). Soud proto konstatuje, že nařízením ústního jednání až po vydání rozhodnutí magistrátu nedošlo k reálnému věcnému zkrácení procesních práv žalobkyně, pokud měla možnost se k obsahu spisu vyjádřit.
43. Magistrát pochybil, pokud nařídil (a provedl) ústní jednání až po vydání rozhodnutí. A žalovaný pochybil, pokud tuto vadu nenapravil. I přesto má však soud za to, že v konkrétních okolnostech tohoto případu nejde o vadu, která by zakládala nezákonnost jejich rozhodnutí. Tato námitka je tedy nedůvodná.

b. Nesprávné posouzení závažnosti přestupku a sankce

44. Další námitka žalobkyně směřovala k tomu, že magistrát nesprávně zhodnotil závažnost přestupku.
45. Pro posouzení této námitky má stěžejní význam § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu, podle kterého platí, že „[z]a přestupek [provozovatele vozidla] lze uložit pokutu. Pro určení výše pokuty se použije rozmezí pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje; pokuta však nepřevyší 10000 Kč.“
46. Jak uvedl Nejvyšší správní soud ve svém zrušujícím rozsudku, znění § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu nelze vykládat tak, že správní orgány mají v řízení o přestupku provozovatele vozidla povinnost zjišťovat, zda byly naplněny všechny předpoklady přestupkové odpovědnosti řidiče vozidla. Předmětem řízení o přestupku podle § 125f zákona o silničním provozu není přestupek řidiče, ale objektivní odpovědnost za skutek, který pouze vykazuje znaky tohoto přestupku (viz též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 8. 2017, č. j. 9 As 346/2016-56, a ze dne 13. 6. 2019, č. j. 4 As 219/2018-29). Toto ustanovení nečiní součástí skutkové podstaty přestupku provozovatele vozidla ty znaky přestupku, které vyplývají až z obecné právní úpravy přestupkové odpovědnosti. Ke zkoumání těchto znaků je prostor v řízení o přestupku řidiče, nikoliv provozovatele vozidla

(viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2017, č. j. 3 As 114/2016-40). Vykazování znaků přestupku míří na typový popis chování (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 8. 2017, č. j. 9 As 346/2016-56).

47. Nejvyšší správní soud ale zastává názor, že míra porušení pravidel silničního provozu řidičem vozidla může hrát roli při ukládání správního trestu provozovateli vozidla. Výše pokuty se proto může odvíjet od závažnosti porušení zákona o silničním provozu.
48. Ustanovení § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu není pro stanovení sankce samo o sobě dostačující. Musí se použít spolu s dalším ustanovením, na které blanketně odkazuje (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2020, č. j. 8 As 100/2019-57, bod 15). Tím je právě ustanovení upravující přestupek řidiče vozidla, jehož znaky konkrétní přestupek provozovatele vozidla vykazuje. V případě přestupků spočívajících v překročení nejvyšší dovolené rychlosti se jedná konkrétně o § 125c odst. 1 písm. f) body 2 až 4 zákona o silničním provozu. Zde zákonodárce rozlišuje tři různé skutkové podstaty přestupku v závislosti na míře překročení nejvyšší dovolené rychlosti, tj. na typové závažnosti těchto přestupků. Až z takto odkazovaných ustanovení je následně možné dovodit, z jakého protiprávního jednání byl provozovatel vozidla coby přestupce shledán vinným, jaký druh trestu zákon za toto jednání stanoví a v jaké výši jej lze uložit.
49. Uvedenému rozlišení skutkových podstat následně odpovídá i rozmezí sazby pokut, které lze za jednotlivé přestupky uložit. Ty v případě přestupků podle citovaného ustanovení určuje § 125f odst. 5 písm. d), f) a g) zákona o silničním provozu. V souladu s tím je i součástí skutkové věty prvostupňového rozhodnutí označení přestupků řidiče vozidla, jejichž znaky naplnilo jednání blíže nezjištěného řidiče, ze kterého magistrát shledal žalobkyni vinnou. Zákonodárce tedy navázal typovou závažnost přestupku provozovatele vozidla, která se odráží ve výši hrozícího správního trestu, na typovou závažnost jednání, kterého se dopustil řidič vozidla.
50. Správní orgány tedy nepochybily, pokud při ukládání správního trestu přihlížely také k individuální závažnosti konkrétního přestupku, vyplývající ze způsobu a okolností jeho spáchání a jeho dopadů. Pokud totiž provozovatel vozidla poruší povinnosti podle § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, je pro posouzení závažnosti jeho jednání podstatné to, v jaké míře nezjištěný řidič vozidla nedodržel povinnosti řidiče a pravidla silničního provozu. I v tomto řízení mají správní orgány hodnotit okolnosti spáchání přestupku, které se netýkají přímo osoby přestupce. Kromě míry překročení rychlosti se v konkrétním případě může jednat například o polohu, vytíženost či frekvenci provozu pozemní komunikace, kde došlo ke spáchání přestupku. V souladu s § 37 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky se totiž při určení druhu správního trestu a jeho výměry přihlédne zejména k povaze a závažnosti přestupku.
51. Jak žalobkyně správně namítla, Nejvyšší správní soud ve svém zrušujícím rozsudku přisvědčil zdejšímu soudu v tom, že magistrát neměl závažnost přestupků žalobkyně posuzovat optikou sankcí pro případně zjištěného řidiče vozidla, které nepřipadají v úvahu jako správní trest pro provozovatele vozidla, tj. že by řidiči mohly být za dané přestupky také přičteny body do bodového hodnocení, případně uložen zákaz činnosti. Nevyslovil ovšem současně, že by toto pochybení magistrátu mělo mít dopad na zákonnost jeho rozhodnutí. A soud ani v tomto dílčím pochybení po opětovném posouzení věci nespatřuje vadu, která by jej měla vést ke zrušení rozhodnutí správních orgánů.

52. Za podstatnou v tomto ohledu soud považuje zbylou část odůvodnění rozhodnutí magistrátu, která sama o sobě ob stojí. Šlo totiž o trest za více přestupků a magistrát zdůraznil, že k přestupkům došlo ve velmi frekventované lokalitě. Riziko kolize s ostatními účastníky silničního provozu zde bylo vysoké (blíže viz bod 7 výše). Jak plyne z výše uvedeného, k těmto skutečnostem správní orgány mohly při stanovení výše pokuty přihlédnout. Magistrát ji proto stanovil blízko možné horní hranice ve výši 4 800 Kč. Žalovaný pak ve svém rozhodnutí korigoval zmíněné pochybení magistrátu a *výslovně uvedl, že v případě přestupku provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 připadá v úvahu pouze uložení pokuty* (viz bod 78 rozhodnutí žalovaného). Vzhledem k tomu, že rozhodnutí magistrátu a rozhodnutí žalovaného tvoří jeden celek, lze odůvodnění výše uložené pokuty považovat za dostatečné a zákonné. Tyto námitky žalobkyně proto nejsou důvodné.

c. Měření rychlosti v rozporu s § 24b odst. 2 zákona o obecní policii

53. Poslední námitka žalobkyně spočívá v tom, že obecní policie nezveřejnila informaci o zřízení stálého automatizovaného systému měření rychlosti. Cituje judikaturu, podle které je nutné, aby správní spis obsahoval podklady, ze kterých vyplývá, že obecní policie informovala veřejnost vhodným způsobem o tom, že bude pořizovat záznamy podle § 24b odst. 2 zákona o obecní policii. Případně, aby tuto informaci bylo možné zjistit z veřejných zdrojů, jako jsou například webové stránky obce, kraje či webové stránky obecní policie. Žalovaný k vyjádření k žalobě přiložil snapshot webových stránek Městské policie Zlín, které mají dokazovat, že na těchto stránkách byly před spácháním přestupku veřejně dostupné údaje o stálých měřicích rychlosti. Zároveň poukazuje na to, že žalobkyně tuto námitku nevznesla v odvolání. Neměl tak možnost se k ní v napadeném rozhodnutí vyjádřit. Zároveň neměl důvod dokazování v tomto směru v odvolacím řízení doplnit.

54. Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že při posuzování řízení před správními orgány a s tím související kvalitou jejich dokazování, je třeba přihlédnout i k procesní aktivitě účastníka řízení. Od jeho procesní aktivity se totiž odvíjí požadavky na dokazování, obsah a podobu odůvodnění rozhodnutí správních orgánů. Pokud žalobce určitou námitku ve správním řízení nevznesl, skutečnosti spojené s touto námitkou nikdo v průběhu správního řízení nikterak nezpochybnil a správní orgány je proto považovaly za nesporné, nelze jim vytýkat, že ohledně těchto skutečností neprováděly dokazování (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 7. 2021, č. j. 3 As 367/2019-39).

55. Pokud tedy žalobce během správního řízení nevznesl námitku ohledně zákonnosti měření, nemá správní orgán povinnost prokazovat zveřejnění informace o provozovaných rychloměrech v souladu s § 24b odst. 2 zákona o obecní policii. Pokud tuto námitku ale následně žalobce vznesl v žalobě, má krajský soud povinnost provést ohledně této skutečnosti dokazování (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 8. 2020, č. j. 2 As 309/2019-39). A to soud udělal. Na jednání dne 20. 12. 2023 provedl k důkaz snapshoty, které předložil žalovaný. Ty jasně dokládají, že informace u umístění radaru byla veřejně dostupná před tím, než se žalobkyně dopustila předmětných přestupků.

56. Pokud tedy žalobkyně namítá neuveřejnění informací o zřízení stálého automatizovaného systému měření rychlosti v místech, kde došlo k přestupku, nenamítá to důvodně.

VIII. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

57. Krajský soud pro nedůvodnost žalobních námitek žalobu zamítl.

58. Neúspěšná žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný sice toto právo má, ale žádné náklady mu nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly. Proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. *Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti tomuto rozsudku odmítne pro nepřijatelnost, pokud nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele.* V řízení o kasační stížnosti musí stěžovatele zastupovat advokát.

Brno 20. prosince 2023

Martin Kopa, v.r.
samosoudce